

— Ще защищаваме Шипка до смъртъ, — кресна единъ младъ български офицеръ.

— Каква *Шипка*? — го запитватъ всички очу-
дено. — Ето Шипка долу, въ ржцетъ на турцитъ,
гори. Въ нея нѣма жива душа. Само турци, чер-
кези и башибозуци грабятъ храна, плодове, дрехи,
убиватъ бабитъ.

— Братя, да се разберемъ. Подъ думата
„Шипка“ ние сега ще разбираме ей тази до насъ
висока могила, заедно съ Св. Никола, що пази глав-
ния пжтъ. Върху тая могила е наредена цѣла бата-
рея топове въ *кржгъ* и затова се нарича *кржгла ба-
тарейя*. Докато тази могила е въ наши ржце съ
кржглата батарея, турцитъ не могатъ мина про-
хода и ще си счупятъ главата.

— И тѣй, да запазимъ съ живота и главитъ си
могилата съ батареята. За насъ сега тя е Шипка.

Единъ руски командиръ, като насърдчава опъл-
ченцитъ, рече:

— Има *Шипка*, има България! Нѣма *Шипка*,
нѣма България!

Минутата е сждбоносна. Всички стоятъ на
нозе, вперили очи надолу къмъ неприятеля. Мла-
дитъ български офицери и юнкери се радватъ, че
ще биятъ турцитъ.

Турското настѣпление.

На 8 (по новия календаръ — 20) августъ, су-
тринѣта рано, преди да се зазори, турцитъ започ-
наха да настѣпватъ. Преднитъ имъ редове запъп-
лаха по хълбоцитъ на голата урва. Въ тоя мигъ
единъ трескавиченъ гръмъ избуца на Св. Никола.
Засвѣткаха рускитъ далекобойни и плененитъ тур-
ски топове. Откликъ се разнася по околнитъ вър-